

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ ਦੇ ਅੱਗੇ

M. MOHD. ਇਸ਼ਾਕ- ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ:

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ

ਅਜਮੇਰ-ਮੇਰਵਾੜਾ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1952 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 18

ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI) ਸੈਕਸ਼ਨ 66 (2) ਕੀ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 22 (4) ਅਤੇ 23 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਇੰਨਾ ਘੱਟ ਸੀ ਕਿ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਸਵਾਲ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

ਪੀ.ਐਨ. ਚੋਪਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਏ.ਐਨ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ. ਜੇ. ਇਹ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਅਧੀਨ ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਸਾਲ 1947-48, 1948-49 ਅਤੇ 1949-50 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮੁਹੰਮਦ ਇਸਹਾਕ ਹੈ ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਦਰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। 11 ਅਗਸਤ 1949 ਨੂੰ, ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਲ 1947-48 ਅਤੇ 1948-49 ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਨੇ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 8 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 10 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਪਰਧੁਮਣ ਕੁਮਾਰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੰਬਈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਪਾਸ ਬੁੱਕ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। 13 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ

ਅਫਸਰ ਨੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਖਾਤੇ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਖਾਤੇ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ adjourn ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟੀਨ ਦਾ ਚੂਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਆਮਦਨ ਇਕੱਲੇ ਸਕੈਪ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ 1,75,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ 1944 ਤੋਂ 1950 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਛੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 1944 ਤੋਂ 1950 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22(4) ਅਤੇ 23(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ (ਏ) ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨਾ ਜੋ ਅਖੌਤੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ ਪਰ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਲ 1944 ਤੋਂ 1947 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਕਿ ਟੀਨ ਸਕੈਪ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਸਾਲ 1947-48 ਲਈ 50,000 ਰੁਪਏ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਲ 1948-49 ਲਈ 1,00,000 ਅਤੇ ਸਾਲ 1949-50 ਲਈ ਆਮਦਨ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਲਈ, 1944-45, 1945-46 ਅਤੇ 1946-47 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ, ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, 1947-48 ਅਤੇ 1948-49 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ, ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋ-ਟੈਂਟੋ ਅਤੇ 1949-50 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਖਿਆ:

"ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਟੀਨ scrap ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ 1947 ਵਿੱਚ ਗੜਬੜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਉਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਟੀਨ ਸਕੈਪ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ

29 ਸਤੰਬਰ 1951 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 4(ii) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸਵਾਲ ਸਮੇਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੰਜ ਸਵਾਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

"(ii) ਕੀ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਮੁਲਾਂਕਣ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਟਿਕਾਉ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ (set aside) ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ?"

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੰਜ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਤੰਬਰ 1952 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਾਲ 1947-48, 1948-49 ਅਤੇ 1949-50 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਅਧੀਨ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ

ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਸਵਾਲ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਕਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹਨ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਠੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਆਮਦਨੀ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਖਾਤੇ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ [ਸੈਕਸ਼ਨ 22(4)] ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ [ਸੈਕਸ਼ਨ 23(2)]। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਵਿਹਲੇ ਰਸਮੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ।

ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਖਾਸ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਸੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ 11 ਅਗਸਤ 1949 ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 23(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 8 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਿਨ ਇਹ ਤੱਥ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਚਾਨਕ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬੰਬਈ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਾਸ ਬੁੱਕ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ 10 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ 10 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 13 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਖਾਤੇ ਇੰਨੇ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੁਲਤਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡੇਟਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। . ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਨ।

ਇਥੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ 14 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੋਟਿਸ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੈਂਕਿਨ ਸੀ.ਜੇ., ਦੁਆਰਾ ਮੇਸਰਸ ਸਦਾਰਾਮ-ਪੂਰਨਚੰਦ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਗਾਲ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਇੰਨਾ ਘੱਟ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਜਿਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ , 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਵਾਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜੇ, ਅਰਥਾਤ:-

"ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ, ਰਿਟਰਨਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕੀ 1947-48, 1948-49 ਅਤੇ 1949-50 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"

ਫਲਸ਼ੈ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Kirna Devi Translator